

Ileana BERLOGEA

Generația tânără îl descoperă pe Teodor Mazilu

Vorbind despre creația lui Teodor Mazilu menționăm, aproape fără excepție, *Acești nebuni fățarnici* sau *Proștii sub clar de lună* și mai rar *Don Juan moare ca toți ceilalți*, această parodică, tristă, amară, sarcastică, dar și hazlie variantă modernă a celebrului mit, cert, una dintre cele mai originale lucrări ale scriitorului.

Don Juan a încetat de mult să mai fie crudul și nemilosul seducător, creat de Tirso de Molina. Moliere i-a dăruit o aură de farmec, Pușkin un veșmânt romantic, iar paradoxalul George Bernard Shaw, urmat de Max Frisch, l-au făcut victima femeilor.

Teodor Mazilu, atent observator al degradării morale din perioada comunistă, dar și cu puterea de a generaliza fenomenul. Ca urmare a pierderii idealurilor, credinței, scării valorilor, *Don Juan*-ul său – cu umor și amară distanțare în interpretarea lui Viorel Comănici, în noua viziune a tinerei regizoare

Alice Barb, la Theatrum Mundi – este un om obișnuit, îngrozitor de obișnuit, până la banalitatea categorică, dispus să facă orice pentru a scăpa de destinul său celebru și mai ales de moartea „frumoasă”, obligatorie în această calitate.

În zadar încearcă să le explice călăilor săi (*Gardianului* – jucat cu haz și dorință disperată de a avea și el succes la femei, odată în viață, de Marius Gâlea – și foarte inspiratul *Călău*, cu inventivitate reprezentat de contratenorul Romeo Văsuț) că nu vrea să moară, pentru că nu este ascultat.

Alice Barb cu o afirmare din ce în ce mai sigură pe afișele teatrelor, semnează în noua ei montare nu numai regia, ci și scenariul, mai exact un decupaj în text, decorul, foarte simplu, un podium în mijlocul Sălii Atelier a Naționalului bucureștean, cu posibilitatea mutării lui oriunde, cu un dulap alb în mijloc și două scaune, după cum și ilustrația muzicală, fragmente bine alese din opera lui Mozart, *Don Giovanni*.

Alături de ariile „live” ale lui Romeo Văsuț, sunt cele pe bandă, surprinzătoare prin solemnitatea sau frumusețea lor, în contrast cu banalitatea eroilor sau cu

mediocritatea gândurilor și vorbelor lor.

Demitizarea nu-l privește numai pe *Don Juan*, ci și pe *Maria Magdalena*, jucată de Maria Junghietu, curtezană autentică la început și ironic-serafică în final, ca și pe *Maria Antoaneta*, superficială, mimând interesul pentru *Don Juan* în partea I în interpretarea Claudiei Negroiu.

Costumele, cu dominante alb și negru, cu perucă de epocă sau mini contemporan, semnate de Oana Botez contribuie la hazul spectacolului, jucat dinamic.

Un Mazilu actual, cu tristeți acoperite de răs și bună dispoziție, acesta este noul spectacol al „rătăcitorului” și în continuare fără casă Theatrum Mundi.

Claudia NEGROIU
și
Viorel COMĂNICI